

ΕΚΕΥΕΙΕ ΕΦΕΔΡΟΥ... ΑΤΡΟΜΗΤΟΥ

(Δωμάτιον μετ' ἐπὶ πλυν. Ὁ ὑποφύγιος ἑφεδρος κάθεται παρὰ τὸ γραφεῖον τοῦ σύννου. Ἐν βιβλίον κίτται ἀνοικτὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἦνεν ὁ Ἀρλέτος τοῦ Σαίκοππερ. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἑφεδρου πίπτουσιν τυχαίως ἐπὶ τῆς φράσεως: to be or not to be?)

Ἐφεδρος. Λοιπὸν θὰ μπῇ ἢ δὲν θὰ μπῇ! (θέτει τὸν δείκτην τῆς χειρὸς του ἐπὶ τοῦ κροτάφου) Αὐταὶ αἱ προετοιμασίαι... ἐννέα καὶ ἡμισυ ἑκατομμύρια φράγκων (μὲ ὕψος Σόυλωκ) καλὰ! (ἐγειρόμενος ἀποτόμως) λοιπὸν θὰ μπῇ... καὶ θὰ εἶμαι ἐκ τῶν πρώτων (μετὰ τινὰ σκέψιν) ἂν δὲν εἶμαι ἐκ τῶν τελευταίων... δηλαδὴ ἐν τῇ ὀπισθοπορείᾳ... ἀλλ' ὅχι, ὅχι! θὰ ζητήσω μάλιστα νὰ γείνω σημαιοφόρος! (λαμβάνει ἐν σαρωματόζυλον) Ὑποθέσωμεν ὅτι αὐτὸ εἶνε ἡ σημαία... ἰδοὺ ἐπὶ τοῦ ὑψώματος ἐκείνου ἵσταται ὁ ἐχθρὸς (ρίπτει ἐν βλέμμα ὀπισθεν) ἔμπρός, παλληκάρια μου! προχωρεῖτε ὁλονέν, μὴ δειλιάτε εἰς τὸ πῦρ τοῦ ἐχθροῦ... ἐφοδος! (ἀκούεται κρότος βροντῆς καὶ πίπτει τὸ κοντάρι τῆς σημαίας ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἥρωος μας) ἀλλὰ τί λοιπὸν ἤρχισεν ἡ αἰματοχυσία; (ἀνοίγει ἐν παραθυρόφυλλον) ἄ! βρέχει... Ἀλλὰ θὰ πολεμήσωμεν (ἐπανακλίνεται) καὶ πῶς ὅχι; Μήπως εἰμεθα χειρότεροι τῶν Βουλγάρων; Καὶ ἡ διακοίνωσις τῶν Δυνάμεων; οὔτε αὐτὴν δὲν τὴν φοβοῦμαι... ἡ Ἑλλάς οὐδέποτε ἠγωνίσθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Δυνάμεων (μετ' ἀποφάσεως) ἀλλὰ καὶ οὐδέποτε ἠγωνίσθη. (ἐγείρεται) Τὴν φορὰν ὅμως αὐτὴν θὰ πολεμήσῃ... θὰ πολεμήσωμεν ὅλοι... θὰ πολεμήσω καὶ ἐγώ, καὶ ἡ θὰ στεφθῶ νικητῆς ἢ θὰ ἐπανέλθω νεκρὸς!... Καὶ τῶρα ἄς σκεφθῶμεν εἰς ποῖον σῶμα θὰ καταταχθῶ... εἰς τὸ ἵππικόν, εἰς τὸ πυροβολικόν, εἰς τὸ πεζικόν ἢ εἰς τοὺς σκαπανεῖς; (μετ' ἐνθουσιασμοῦ) ἄ! διατί νὰ μὴ δύναμαι νὰ καταταχθῶ εἰς ὅλα συγχρόνως, διατί; ἀλλ' ὅχι θὰ γίνω εὐζωνος... θὰ φερῶ τὴν ἥρωϊκὴν τῶν πατέρων μας φρουστανέλλα. (θέτει τὸν ἄνω δείκτην τῆς χειρὸς του ἐπὶ τοῦ κροτάφου) ἀλλὰ δὲν δύναμαι ἄρα νὰ καταγραφῶ εἰς τὴν Μακεδονικὴν φάλαγγα; ναί, θὰ μεταβῶ εἰς τὴν ἐπιτροπὴν καὶ θὰ τῆς εἰπῶ—εἶμαι Μακεδὼν, θέλω νὰ γίνω Μακεδὼν... δώσατέ μου ἐνδύματα μακεδονικά! θέλω νὰ πολεμήσω καθὼς σεῖς... (ὀπισθοχωρεῖ ὀλίγον) πῶς δὲν με δέχεσθε; καὶ τῶρα; ἄ! τῶρα δὲν μοῦ μένει ἢ ὁ ἱερὸς λόγος! Ἐμπρός λοιπὸν εἰς τὸ ἱερὸν σῶμα! Ἐκεῖνοι ἤρχισαν νὰ ἐκγυμνάζωνται, ἔχουσι καὶ σάλπιγγα μάλιστα (ἀκούεται σάλπισμα) ἰδοὺ!... εἶνε αὕτη... γνωρίζω τὴν φωνὴν τῆς ἥτις με καλεῖ (ἔξω φρενῶν) στῆτε, στῆτε ἱερολογεῖται! ἔρχομαι καὶ ἐγώ! (ἵσταται ἀποτόμως οἶονεῖ ὑπὸ κεραυνοβόλου σκέψεως καταληφθεὶς) Ἀλλὰ δὲν νομίζω ὅτι εἶμαι πρωτότοκος ὀρφανός; λόγος ἐξαιρέσεως! πλὴν τούτου θὰ ὑποχωρήσῃ ὁ ἀδελφός μου; ὅχι! θ' ἀπαιτήσῃ νὰ στρατολογηθῇ αὐτός! Ἐτερος λόγος ἐξαιρέσεως! Πλὴν τούτου δὲν μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχω συμπληρώσει τὸ εἰκοστὸν ἑβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας; τρίτος λόγος ἐξαιρέσεως—ὦ δυστυχία μου, δυστυχία μου! λοιπὸν δὲν θὰ πολεμήσω (κάθεται περίλυπος ἐπὶ τινος ἑδρας. Ἀκούεται κρότος εἰς τὴν θύραν) Τίς εἶ; — (Μία γωνὴ ἐξωθεν) Ὁ κ. Ἡρωίδης κατοικεῖ ἐδῶ; — Ἐφ:

Ναί! — (Ἡ γωνὴ) Εἰσθε ὑμεῖς; — Ἐφ: Ναί! — (Ἡ γωνὴ) Ἐξέλθετε· θὰ σᾶς δώσωμεν τὸ φύλλον πορείας· συμπεριλαμβάνασθε εἰς τοὺς συμπληρώσαντας τὸ 27ον ἔτος τῆς ἡλικίας. **ΗΡΩΙΔΗΣ** (ἐν ἀπελπισίᾳ) ὦ διατί νὰ μὴν ἔχω συμπληρώσει τὸ εἰκοστὸν ὄγδον! **ΚΟΚ**

+++++

ΠΟΛΕΜΟΣ

Ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος!... θάλασσ' ἄς γείνουν ὅλα, ἡμέραι εἰς τὸ ἔθνος μας ἀνέτειλαν χρυσαί... Ταρατατάμ ἡ σάλπιγγες, μπάμ μπόμ τὰ πυροβόλα, καὶ ὅλοι τρώτε-πίνετε καλὰ καὶ βερεσέ. Ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος!... κανένας μὴν πληρώνῃ, καὶ ἄς ἀκούεται παντοῦ πολεμικὸ κανόνι.

Φωτὰ 'στὰ συναλλήγματα καὶ εἰς τοὺς τοκογλόφους, κανόνι 'στοὺς μπακάληδες καὶ εἰς τοὺς ξενοδόχους, τῶν δανειστῶν σας κόψετε τὸν σβέρκον διὰ ξίφους, καὶ αἱματομέναι τρέξετε εἰς φάλαγγας καὶ λόχους. Δὲν ἔχουν πλέον πέρασιν προσωπικαὶ κρατήσεις, καὶ εἰς καιροὺς ἐξάφνης δὲν γίνοντ' ἐξοφλήσεις.

Δυὸ κουτσαδάκια τοῦ Ψυρρή γλεντοῦν σὲ μιὰ ταβέρνα καὶ ἐκεῖ διὰ τὸν πόλεμον θερμύτατα προπίνουν... Ἐ! ταβερνιάρη, μιὰ ὁκὰ τὰ κουτσαδάκια κέρνα, καὶ γράφτα 'στὸ κατάστιχο... τῶρα λεπτὰ δὲν δίνουν. Μὰ μόλις τοὺς ἐξήτησεν ὁ καπελὰς παράδες, καὶ οἱ βλάμηδες τὸν ἄρχισαν ἀμέσως 'στοὺς γιακάδες.

Λογίᾳ τις τοῦ πεζικοῦ κατενθουσιασμένος εἰς μπιραρίαν ἄγνωστον μονάχος κουτσοπίνει, ἀλλ' ἐξαφνα τὸν πόλεμος θυμᾶται ὁ καυμένος καὶ ἕνα ποτήρι ἄσπαστο καὶ πιάτο δὲν ἀφίνει. Τσακίζει πᾶν τὸ προστυχόν, σιλεῖ τὴν σερβιτόρα, καὶ ξεγυμνώνει τὸ σπαθί μετ' ὅλη του τὴν φόρα.

Τοῦ στρατιώτου τὴν ὁρμὴν κανένας δὲν βαστά, καὶ ἐνῶ πετεῖτ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μετ' ἄλματα γιγάντων, ἀπὸ τὸν Χρόνον Ἀθηνῶν περνώντας ἐμπροσθὰ «Ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος, φονάζει, τέλος πάντων». Καὶ τρέχει, τρέχει πάντοτε εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου, πλὴν τέλος συλλαμβάνεται ὑπὸ τῆς περιπόλου.

Δυὸ Μακεδόνες φλογεραὶ ἐν πυρρῇ μεγάλῃ μέσα εἰς ἕνα μαγειριὸ γιὰ πόλεμο μαλόνουν... ὁ ἕνας λέει: — πόλεμος θὰ γείνῃ δίχως ἄλλο — ὅχι, ὁ ἄλλος ἀπαντᾷ, καὶ ἀνάθουν καὶ φουσκόνουν. Ἀλλ' ἐξαφνα, δὲν ξέρω πῶς, τσακνόνται 'στὰ χέρια, καὶ ἀρπάζουν κατακόκκινοι περούνη καὶ μαχαίρια.

Ὅρμου ἐκτός καὶ οἱ δύο των, καὶ ἐνῶ τρεχάτοι φθάνουν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἐμπρός τῶν ἀνδριάντων, εὗρισκουν ἕνα κουλουρτζήν, καὶ γιὰ νὰ ξεθυμάνουν, «Ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος, τοῦ λένε, τέλος πάντων». Μὰ τρέχει καὶ ὁ μάγειρας κατόπιν ἀφρισμένος, πλὴν φεῖ! αὐτὴ νὰ πληρωθῇ γυρίζει-φουλισμένος.

Κ' ἐνῶ προχθεῖς 'στὸ σπῆτι μου ἐπῆγαινα μετ' ἁλῆ καὶ ἄσματα ἐφέλλαξα πολεμικῶν συμβάντων, ἀπὸ ψηλὰ μου ἐβρίξαν δυὸ τοῦβλα 'στὸ κεφάλι, καὶ «Ζήτ' ὁ πόλεμος λοιπὸν, μοῦ λένε, τέλος πάντων». Ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος, εὐθύς καὶ ἐγώ φονάζω, καὶ τρέχω εἰς τὸ σπῆτι μου καὶ μιὰ κότα σφάζω.

ΣΟΥΡΗΣ

